رأی شماره : ۷۴۶ – ۱۳۹۴/۱۰/۲۹

رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عالی‌کشور

از مجموع مقررات مربوط به مجازات‌های جایگزین حبس، موضوع فصل نهم قانون مجازات اسلامی مصوّب ۱۳۹۲ به ویژه اطلاق مواد ٦٥، ٦٦، ٦٨ و ٦٩ قانون مذکور چنین مستفاد می‌گردد که تعیین و اعمال مجازات جایگزین حبس به شرح مندرج در مواد فوق‌الاشاره الزامی بوده و مقیّد به رعایت شرایط مقرر در مادهٔ ٦٤ قانون مجازات اسلامی از قبیل گذشت شاکی یا وجود جهات تخفیف نمی‌باشد. بر این اساس رأی شعبهٔ سی و هفتم دیوان عالی کشور تا حدّی که با این نظر مطابقت دارد به اکثریت آراء صحیح تشخیص داده می‌شود. این رأی طبق مادهٔ ٤٧١ قانون آیین دادرسی کیفری در موارد مشابه برای شعب دیوان عالی کشور و دادگاه‌ها و سایر مراجع اعم از قضایی و غیر آن لازم‌الاتباع است./د

هیأت عمومی دیوان عالی‌کشور

اداره کل وحدت رویه و نشر مذاکرات و آراء هیأت عمومی